

Arbejdsgiveren. Det hele gaar gennem Arbejdsraadet, hvilket maa tillægges særlig Betydning. Dette Raad kan sammensættes paa forskellige Maader. Den sidste cærede Taler var ikke enig i den Maade, hvorpaa det foreslaas her. Men den Tanke, at alle Fordringer ikke gaa direkte fra Arbejdsgiverne til Arbejderne, men gennem Arbejdsraadet, gør, at enhver Fare for Konflikt paa dette Punkt fjernes. Her have vi altsaa atter en stor Fordel ved Forslaget. Der kunde paa vises lignende Fordele i forskellige andre Retninger, men jeg vil ikke trætte Tinget for længe og skal nu gaa over til nogle Enkeltheder.

Man spørger, hvorfor vi ikke skulde kunne være de første til at lovgive i denne Retning baade for Landbruget, Søfarten, Fiskeriet og hele det mindre Haandværk. Over for dette Spørgsmaal skal jeg udtale, hvad jeg for øvrigt nævned i Begyndelsen af mine Bemærkninger, at det er overmaade vanskeligt at faa det mindre Haandværk med. Man vil vanskeligt kunne følge de samme Principper, som følges her, da Ansvaret er mindre for de ufarlige Haandværks Bedkommende. Hvor vanskeligt det er, har, som sagt, ogsaa vist sig i de Lande, hvor man har forsøgt det. — Hvad Landbruget angaar, er det en Kendsgerning, at der kan indtræffe Ulykkestilfælde af forskellig Art — saaledes som nylig omtalt af den sidste cærede Taler. Det er imidlertid givet at Ulykkestilfælde, Dødsfald derved, for Landbrugets Bedkommende knap udgør en Tredjedel, altsaa omtrent 30 pCt. af Antallet for de farlige Virksomheders Bedkommende. Der er altsaa et stort Spring fra det ene til det andet. Naar man ser efter i Udkøbet til den 10 sin Tid i Thykland foreslaede Lov, vil man finde, at Præmien beregnes endnu lavere end efter $\frac{1}{8}$; men desuden er Landbruget saa forskelligt i Størrelsen af Ejendomme og saa forskelligt i Enkelthederne af dets Virksomheder, at der her er yderligere Vanskeligheder for at lægge Ansvaret paa Arbejdsgiverne. Det vilde, som ligeledes for nylig er ytret, maaske være for drifligt, over for det allerede betyngede Landbrug. — Jeg nærer vistnok saa meget som nogen her i Tinget Sympathi for Sømandsstanden. Det er klart, at det er den Stand, der er mest udsat, maaske endnu mere end Arbejderne ved de farlige Virksomheder. Men at faa Sømandsstanden ind under denne Lov, overhovedet, at lovgive paa dette Omraade samtidig med, at man giver denne Lov, er efter min Mening fuldstændig umuligt. Sømandsstanden kunde vel omhandles i et særligt Affinit, som kunde slutte sig til dette Lovfor-

slag, men jeg vilde foretrække en særlig Lov, som jeg ogsaa haaber snart vil fremkomme. Sagen er, at der er Sømænd i forskellige Stillinger. Der er Sømænd, der fare med mindre Skibe, og Søfolk, der sejle med de store Oceanampere. De førstnævnte Sømænd udsætte ofte Livet ved at falde ned fra Rejret eller ved at en Braadsø at kastes over mod Kælingen eller lignende. Søfolkene paa de store Dampere ere mere udsatte for Fare fra Maskinerne, der anvendes til Ladning og Losning, — men saavel i Sejl- som i Dampskibe er der en Del Invaliditetstilfælde ved Siden af Dødsfald. Tager man derimod Fiskerne, da ere disse ganske anderledes stillede. Invaliditeten hører her til Undtagelserne. Der kan jo være Fiskere, som stilles ind mod Land, taber Besindelsen, brækker et Ben eller en Arm osv.; han kommer sig, og det er altsaa et Tilfælde af Invaliditet. Men gennemgaaende er det dog ved det store Fiskeri paa Thylands Vestkyst Døden og ikke Invaliditet, der fremkaldes, og der er det særlig Kvinder og Børn, det kommer til at gaa ud over. Over for slige Forhold mener jeg ubetinget, at Staten bør træde til. — Vil man lovgive paa Landvæsenets Omraade, bør Staten ogsaa paa en vis Maade træde til. — Men her i dette Forslag finder jeg det rigtig, at man har valgt et begrænset Omraade at lovgive paa, efter et Princip, som er godkendt af de to Arbejderskommissioner i Danmark og desuden i alle de Lande, som have lovgivet paa dette Omraade. Det Princip, der er fulgt, gaar dog ikke Arbejdsgiverne saa nær, som det kunde synes. Det er paavist, at Forsikringen for de mindst farlige af de farlige Erhverv vil koste ca. 6 Kr. om Aaret pr. Arbejder, og regner man 300 Arbejdsdage om Aaret, bliver det ca. 2 Dre for hver Arbejder om Dagen, og for de allerfærreste farlige Erhverv — Krudtmøller, Sprængstoffabrikker osv. — vil det kun blive ca. 7 Dre pr. Arbejder om Dagen. Naar det sammenlignes med den Dagløn, som i disse Virksomheder vel med Billighed kan sættes til et Medium af 3 Kr., vilde cærede Medlemmer se, at det kun bliver et Par Procent Forsøgelse af Daglønnen i de højeste Tilfælde, ved de farligste Erhverv, og kun $\frac{1}{3}$ Procent i de laveste Tilfælde. Det er efter min Mening ikke at gaa Arbejdsgiveren for nær, og det saa meget mindre, som den Byrde, der saaledes paalægges Arbejdsgiveren ved en Forsøgelse af Arbejdslønnen, i mangfoldige Tilfælde vil blive fordelt paa forskellig Maade. Skal en Konsument købe en Vare til 5 Kr., vil han vist finde, at det har meget lidt at sige, om han kommer til at betale 5 Kr. 10 Dre,